

os saa vigtige Spørgsmaal, han staar nærmest paa Protektionismens Side, det er akkurat de samme Argumenter, vi have hørt gjort gældende i mange Aar, som det ærede Medlem fra Køge nu fremkommer med. Og hvad ligger mere naturligt, end at disse Folk maatte sige til sig selv: her er en Vej, der er aaben for os, til at kunne danne et Ministerium, som muligvis kan benyttes i den Forandring, som er ved at komme til Stede i Folketinget, og det ærede Medlem fra Køge maa heller ikke overse, at er der noget særligt Særpræg, dette Ministerium har, saa er det vel det, at det, som det nærmest maa antages, gaar i protektionistisk Retning. Og det ny Ministerium og den ærede Ordfører havde paa dette Tidspunkt absolut en fælles Interesse i et Hovedpunkt, nemlig denne, at det Standpunkt, som Flertallet her i Tinget indtog og navnlig over for Toldloven, ikke skulde komme til Befolkningens Afgørelse, at det for enhver Pris skulde komme dertil, at der kom til at foreligge en anden Situation inden næste Valgdag, for at Befolkningen ikke skulde komme til at stemme over det Skridt, Flertallet havde gjort i Fjor, og i den Henseende vidste jo den ærede Ordfører, at det ny Ministerium vilde være Flertallet behjælpeligt. Jeg tror derfor, det med Sandhed kan siges, at er der noget, som Befolkningen kan takke den ærede Ordfører for, er det netop det Ministeriums Dannelse, som sidder i Øjeblikket, og det er mærkværdigt, at den ærede Ordfører nu synes at være mest forarget paa det nærværende Ministerium, ikke vil have med det at gøre, ikke vil kendes ved det i nogen Henseende, uagtet det er min Overbevisning, at det er nærmest ham, som har fremkaldt det. Jeg for mit Vedkommende beklager den Afgørelse, der skete for Toldlovens Vedkommende i Fjor, at den er lagt til Side af Kommissionen i Sommer, at den er skudt ud i en ubestemmelig Fremtid, ja det synes jo endogsaa næsten efter de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Odense (Scavenius) og den ærede Ordfører selv under Behandlingen af Skattekommissionens Love, at den skal bruges som Lidkøb og saaledes gaa ud af Sagaen for at faa Skattekommissionens Love gennemførte. Det beklager jeg for mit Vedkommende, det lægger jeg ikke fjerneste Skjul paa, det har jeg tidt og ofte udtalt for mine Vælgere i Kredsen. Hvor vidt den ærede Ordfører kan pudse dem paa mig i den Anledning og for det Standpunkt, overlader jeg til ham selv. Jeg tvivler ikke

om den ærede Ordførers gode Villie i saa Henseende, uagtet jeg jo dog, naar jeg tænker mig tilbage, kan mindes enkelte Tider, hvor den ærede Ordfører syntes at være lidt mere velvillig stemt over for mig, end han er i det nuværende Øjeblik. Det vil jo for øvrigt Tiden vise, om den ærede Ordfører naar at faa sit Ønske opfyldt. Naas det ikke første Gang, kender den ærede Ordfører jo Vejen til at lade det gaa om igen.

Min personlige Opfattelse af hele Situationen i Øjeblikket er den, at der er gode Betingelser til Stede for at naa til en virkelig Reform, der er nogenlunde tilfredsstillende for Folketinget, for saa vidt som vi benytte Tiden, og jeg vil rent ud sige, ærlig og oprigtig til den ærede Ordfører, at jeg har den Anskuelse, at hvis den ærede Ordfører vil tjene Bøndernes Interesser i dette Ting, enten de høre til det ene eller det andet Parti, føler jeg mig overbevist om, at Betingelserne ere til Stede for at kunne skaffe en Reform, der er tilfredsstillende for hele Landet. (*K. M. Klausen*: For Bønderne!) Det er det ærede Medlems subjektive Mening; jeg maa nok have Lov til at have en anden. Jeg vil ønske, at den ærede Ordfører maa have Held til at føre disse Forhandlinger til en lykkelig Afslutning. Hvis jeg skulde have gjort den ærede Ordfører Uret, hvis jeg skulde have mistydet hans Ordførerskab, har jeg allerede tidligere erklæret, at jeg skal være den første til at gøre ham Affigt.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører bebrejdede mig i Gaar, at jeg havde fremsat den Sigtelse, at de besiddende Klasser udnyttede Lovgivningsmagten til Fordel for sig selv. Denne Udtalelse var ikke ment som en Sigtelse fra min Side, men det blev fremdraget som en Kendsgerning, en sørgelig Kendsgerning, der har bekræftet sig, lige saa længe vi have haft en Rigsdag. Det undrer mig, at den ærede Ordfører ikke selv har kunnet se det. Som Jurist har han vel studeret alle eller dog mange af vore Love, og det falder jo meget stærkt i Øjnene, naar man ser paa disse Love, at det netop er de besiddende Klasser, der have givet dem og særlig givet dem til Fordel for sig selv. Jeg skal saaledes blot nævne vore Valglove. Det er de besiddende Klasser, der have givet dem, og det er ogsaa dem, der i Valglovene først og sidst have tænkt paa sig selv; eller f. Eks. vor Tyendelov! Mon man den Gang, da den blev given, tog Tyendet med